

[Gudme.]

rent typemæssigt blev opregnet, kender de, der til daglig har at gøre med ejendomshandel og andre former for økonomisk virksomhed. Noget af det er ikke og bør ikke være strafbart. Andet af det er strafbart og bør være strafbart. Noget af det er tvivlsomt og bør også være strafbart. Men noget nyt kom ikke frem, og jeg tror heller ikke, at der kom noget nyt frem for hr. Lindholt, da han fik lejlighed til at læse Grell-rapporten.

Situationen i fjor var den, at sagen var aktuel og harmen bar os frem. Jeg tror, udgangen af den debat i fjor må siges at være, at der var enighed, en god enighed, blandt alle folketingets 5 daværende partier om, at vi her havde fået belyst, at vi her havde fået lejlighed til at drøfte, former for økonomisk virksomhed, vi ikke ønskede, og som vi gerne ved lovgivning både civilretligt og kriminalretligt ville dæmme op imod. Derudover var der en almindelig tilbøjelighed i retning af, at dette måtte kunne ske ved, at vi udformede en almindelig straffelovsbestemmelse. I særlig grad var det jo en artikel af professor von Eyben nogle dage før drøftelsen den 10. maj, der havde givet os blod på tanden i så henseende.

Jeg husker fra debatten i fjor venstres daværende ordfører, der holdt en — jeg tror, jeg tør sige — ypperlig tale, hvori der var to elementer. Det ene var dette, at man noget stærkt kritiserede den daværende justitsminister for sendrægtighed. Der er vel nok en tilbøjelighed til at kritisere ministerier, specielt når man ikke står med ansvaret for dem. Det andet var tilbøjeligheden i retning af, at vi burde have en generel bestemmelse — hr. Ole Espersen citerede det før. Fru Nathalie Lind var dengang meget stærkt inde på, at en generel straffelovsbestemmelse måtte være sagen.

Nu er der gået dette gode år. Avisdebatten har ikke helt den samme styrke, som den havde i fjor, og rødmen i kinderne har vel lagt sig lidt. Det gustne overlæg og den nøgterne bedømmelse er ved at indfinde sig, og alle de juridiske betænkeligheder er ved

at komme frem, bl. a. igennem straffelovrådets udtalelse. Når man nu læser justitsminister Nathalie Linds udtalelse i fremsættelsestalen — identiteten er jo til stede — så må man forstå, at også hos hende har disse nøgterne betænkeligheder i den grad vundet overhånd, at det ikke bliver til den generelle bestemmelse. Jeg har med interesse læst fremsættelsestalen. I anden spalte aner jeg lige frem en sjælekamp for ministerens vedkommende i overvejelserne om, hvorvidt vi skal have en generel bestemmelse eller ej, hvor det altså til sidst munder ud i, at det skal vi nok alligevel — måske — ikke, for det bliver jo stadig væk ved spørgsmålstagnet. Ministeren siger:

„Det er imidlertid klart, at spørgsmålet om en generel straffebestemmelse må indgå som et væsentligt led i de kommende måneders drøftelse af forslaget her i folketinget.“

Så det er altså stadig væk ikke afgjort. Det er stadig væk ikke ogen endelig stillingtagen. Jeg skal ikke spotte ministeren for dette standpunkt, for jeg har nøjagtig de samme betænkeligheder. Jeg var vist i fjor under forespørgselsdebatten lige så overbevist om, at vi måtte kunne udforme en generel bestemmelse. Også jeg var opildnet af det incitament, som professor von Eybens artikel gav. Nu i år efter at have læst straffelovrådets betænkning og mange andre indvendinger er jeg altså også blevet grebet af de gustne overlæg og de nøgterne betænkeligheder og ved ikke rigtig, om jeg tør foreslå, at vi skal have den generelle bestemmelse. Jeg har det som ministeren. Tør vi gå imod alle disse sagkyndige, de kloge folk, der sidder i straffelovrådet, og udforme en bestemmelse som den § C, som straffelovrådet selv tegner en skitse til og derefter tager afstand fra?

Den drøftelse må gå videre. Den er ikke færdig med, at straffelovrådet har afgivet sin betænkning. Den er ikke færdig med, at vi tager stilling i dag her ved første behandling. Den må gå videre på grundlag af de høringssvar, som ministeriet har indhentet, på grundlag af de forskellige tilkendegivel-